ORĘDOWNIK URZĘDOWY

powiatu tczewskiego.

Nr. 31. Tczew, dnia 26 czerwca 1926 r. Rok VII.

Przedpłata: miesięcznie 2,— zł.	ORĘDOWNIK POWIATOWY wychodzi co czwartek.	Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 5 groszy za 1-łam wiersz milimetrowy.

Administracja Wydział Powiatowy Tczew. Telefon nr. 40 i 60.

Treść:

374)

Obwieszczenie.

Pan Prezes Sądu Okręgowego w Starogardzie rozp. z 14. 6. 1926 r. L. dz. 2827/26 5 R zatwierdził wybór

1. nauczyciela Jana Pypki z Swarożyna na rozjemcę na obwód Swarożyna,
2. Antoniego Otlewskiego, urzędnika gospodarczego w Wentkowach, na zastępcę rozjemcy na obwód Swarożyna,
3. Józefa Badziąga, osadnika w Dalwinie na rozjemcę na obwód Rukosina,
4. Józefa Gołuńskiego, osadnika w Rukosinie, na zastępcę rozjemcy na obwód Rukosina.

Tczew, dnia 18 czerwca 1926 r.

6944/26 W. P. I. **Starosta.**
w z. **Dąbrowski**, Radca Wojewódzki.

375)

Przepisy ogólne.

INSTRUKCJA
o przymusowem ściąganiu państwowych podatków i opłat tudzież innych należności skarbowych.

§ 1.

Przymusowe ściąganie zaległych państwowych podatków bezpośrednich, dodatków samorządowych do tych podatków, opłat i innych należności skarbowych przez skarbowe władze egzekucyjne w drodze administracyjnej, wykonywane być winno na podstawie niniejszej instrukcji.

W razie poruczenia egzekucji powyższych należności samorządom gminnym lub powiatowym, organa egzekucyjne tych samorządów stosować się winny również do niniejszej instrukcji.

§ 2.

Władzami egzekucyjnemi I instancji są urzędy Skarbowe Podatków i Opłat Skarbowych. Do nich należy egzekwowanie należności określonych w § 1 nin. instrukcji zarówno przez te władze wymierzanych, jakoteż ściąganych na żądanie innych właściwych władz wymiarowych i egzekucyjnych.

Do władz egzekucyjnych I instancji należy czuwanie nad prawidłowem i zgodnem z obowiązującemi przepisami wykonywaniem czynności egzekucyjnych.

Organami wykonawczemi władz egzekucyjnych są sekwestratorowie i inni urzędnicy tych władz, działający na podstawie udzielonego im upoważnienia do wykonywania czynności egzekucyjnych.

Jeżeli pobór i egzekucję należności skarbowych (§ 1 nin. instr.) poruczono związkom samorządowym, są one organami wykonawczemi do poboru i egzekucji tych należności.

W stosunku do włościan na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej wykonanie wszelkiego rodzaju czynności egzekucyjnych należy do obowiązków wójta gminy.

§ 3.

Władzami egzekucyjnemi II instancji są Izby skarbowe, do których należy nadzór nad wykonywaniem czynności egzekucyjnych przez władze I instancji, oraz rozstrzyganie zażaleń w przedmiocie naruszenia przepisów egzekucyjnych przez władze egzekucyjne I instancji.

Zażalenia wnoszone być winny do tej władzy egzekucyjnej I instancji, której organa egzekucyjne dopuściły się naruszenia obowiązujących przepisów.

§ 4.

Każdy organ egzekucyjny winien być zaopatrzony w legitymację służbową, uprawniającą do wykonywania czynności egzekucyjnych i pisemny nakaz wykonywania egzekucji. Każda legitymacja winna być opatrzona pieczęcią urzędową odnośnej władzy egzekucyjnej i podpisem Naczelnika tejże. Skoro organ egzekucyjny przestaje stale pełnić służbę egzekucyjną, należy legitymację od niego odebrać.

§ 5.

Bez tytułu egzekucyjnego nie wolno przeprowadzać egzekucji.

Tytułami egzekucyjnemi są nakazy lub wezwania płatnicze na podatki, opłaty i inne należności skarbowe, prawomocne orzeczenia karne, rozstrzygnięcia i orzeczenia władz skarbowych, na podstawie których należność staje się dojrzałą do egzekucji.

§ 6.

Czynności egzekucyjne należy wykonywać tylko w porze dziennej i w dniach powszechnych.

W dniach niedzielnych i świątecznych, stosownie do religijnego wyznania dłużnika, egzekucji nie należy prowadzić.

W wyjątkowych wypadkach nagłej potrzeby można wykonać czynność egzekucyjną w nocy lub w dzień świąteczny, jednak tylko za uprzednim specjalnem zezwoleniem władzy egzekucyjnej.

§ 7.

Jeżeli czynność egzekucyjna wykonana być ma w obrębie stacji kolejowych, portów państwowych, zabudowań wojskowych lub policyjnych, winien organ egzekucyjny przed rozpoczęciem czynności porozumieć się z właściwą władzą kolejową, portową, wojskową, względnie policyjną, celem wyznaczenia przez nią przedstawiciela.

§ 8.

Organa egzekucyjne winny pełnić swą służbę z powagą, w sposób najszybciej prowadzący do celu, bacząc na to, aby egzekwowany dłużnik nie doznał niepotrzebnej szkody. W czasie swej czynności mają unikać zbędnych rozmów oraz użycia zwrotów i uwag mogących drażnić płatnika.

§ 9.

O ile cel egzekucji tego wymaga, są organa egzekucyjne upoważnione do przeszukiwania mieszkania dłużnika egzekwowanego i schowków tam się znajdujących.

W celu dokonania egzekucji wolno im nakazać otworzenie zamkniętych drzwi domowych i pokojowych, tudzież zamkniętych schowków.

Obowiązkiem Naczelnika władz egzekucyjnych jest pouczyć organa egzekucyjne szczegółowo o tych uprawnieniach.

§ 10.

Z mocy postanowień art. 8 ustawy z 14. 12. 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 5 p. 37 z 1924 r.) mają prawo organa egzekucyjne zwrócić się do organów Policji Państwowej lub wszelkich innych organów państwowych i samorządowych o udzielenie pomocy czynnej, ilekroć organa egzekucyjne same własnemi środkami nie mogą dokonać czynności służbowych.

Organ egzekucyjny jest obowiązany wezwać interwencji funkcjonarjusza miejscowej Policji, aby był obecny przy czynności egzekucyjnej;

1) gdy zewnętrzne drzwi domu, w którym egzekucja ma być dokonana, są zamknięte i odmówiono ich otworzenia;

2) gdy nie otworzono drzwi pokojów wewnętrznych, lub odmówiono tworzenia zamków od zamkniętych pomieszczeń i schodów.

3) gdy czynność egzekucyjna odbywa się w nieobecności dłużnika egzekwowanego, a niema żadnej dorosłej osoby należącej do rodziny lub domowników, ani też osoby, która sprawuje dozór nad mieszkaniem lub lokalem tegoż;

4) jeżeli organowi egzekucyjnemu stawiane są przeszkody niewłaściwem zachowaniem się lub oporem egzekwowanego dłużnika lub innej osoby, obecnej podczas wykonywania czynności egzekucyjnej, albo gdy zachodzi wypadek gwałtu publicznego.

§ 11.

O wypadkach gwałtu publicznego lub stawianie oporu czynnego, winien organ egzekucyjny niezwłocznie donieść swej bezpośredniej władzy egzekucyjnej, której obowiązkiem jest poczynić dalsze odpowiednie zarządzenia, celem pociągnięcia winnych do odpowiedzialności.

§ 12.

Jeżeli zamierzone jest użycie interwencji organów bezpieczeństwa publicznego, ma organ egzekucyjny zwrócić się o pomoc do najbliższego posterunku Policji Państwowej.

§ 13.

Jeżeli organ egzekucyjny nie mógł wykonać czynności egzekucyjnej wskutek przeszkód od siebie niezawisłych, winien o tem niezwłocznie zawiadomić władzę egzekucyjną, dołączając odnośne akta egzekucyjne i podając przyczyny niemożności przeprowadzenia egzekucji. Władza egzekucyjna po zbadaniu stanu sprawy wydać ma stosowne dalsze zarządzenia.

Jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego zostanie stwierdzone, że bezwzględnie ściągnięcie należności spowoduje niewątpliwie ruinę gospodarczą płatnika, władza egzekucyjna po należytem zbadaniu położenia ekonomicznego płatnika i tylko w wypadku, gdy tenże wniósł odpowiednie przedstawienie, może wstrzymać egzekucję lub ją ograniczyć do kwoty, której ściągnięcie nie spowoduje wspomnianego wyżej skutku.

O każdem takiem wstrzymaniu lub ograniczeniu egzekucji, zawiadomi władza egzekucyjna niezwłocznie przełożoną Izbę Skarbową, dołączając akta sprawy.

Izba Skarbowa winna natychmiast bądź powziąć decyzję własną władzą, bądź przedstawić sprawę do decyzji Minsterstwa Skarbu.

§ 14.

Jeżeli dłużnik zmarł przed wykonaniem u niego egzekucji, ma organ egzekucyjny zaniechać egzekucji i donieść o tem władzy egzekucyjnej któ-

ra wyda zarządzenia celem ściągnięcia należności od osób wchodzących w prawa zmarłego.

§ 15.

Jeżeli ma być wdrożoną egzekucja przeciw Spółce, która nie posiada majątku ruchomego, ma władza egzekucyjna zbadać w rejestrze handlowym, czy i które osoby odpowiadają majątkiem swoim za zobowiązania spółki i stosownie do wyniku, zarządzić egzekucję na majątku spólników, osobiście odpowiadających swym majątkiem.

W wypadkach wątpliwych należy zasięgnąć opinji właściwego Oddziału Prokuratorji Generalnej.

§ 16.

Skarbowe władze egzekucyjne mają prawo przeprowadzenia we własnym zakresie działania następujących rodzajów egzekucji:

1) upomnienia, zajęcia i oszacowania oraz sprzedaży ruchomości dłużnika;

2) zajęcia pretensji dłużnika lub innych jego praw u osób trzecich, o ile te pretensje lub prawa nie są hipotecznie zabezpieczone. Na obszarze b. dzielnicy austr. dozwolone jest to tylko w drodze sądowej;

3) sekwestracji dochodów z nieruchomości czyli przymusowego zarządu nieruchomości dłużnika. Na obszarze b. dzielnicy pruskiej i w b. rosyjskiej z wyłączeniem obszaru b. Królestwa Kongresowego dozwolone jest to tylko w drodze sądowej.

Wszelkie inne kroki egzekucyjne przeprowadzać mogą władze skarbowe tylko przy pomocy właściwych Sądów.

§ 17.

Władze egzekucyjne obowiązane są natychmiast po upływie terminu płatności wezwać (upomnieć) płatników do zapłaty zaległości, pod rygorem przymusowego ściągnięcia tychże, w razie nieuiszczenia ich w terminie 14-dniowym od daty wezwania.

§ 18.

Organa egzekucyjne dokonują zajęcia ruchomości w mieszkaniu lub w zakładach przemysłowych, handlowych i gospodarczych, należących do dłużnika.

Przybywszy na miejsce, winien organ egzekucyjny oznajmić cel swego przybycia, okazać swą legitymację służbową i wezwać dłużnika do zapłaty zaległości.

Organ egzekucyjny ma zaniechać zajęcia: skoro dłużnik zapłaci zaległość do rąk egzekutora, względnie udowodni uiszczenie zaległości wiarygodnym dokumentem, jakoto: kwitem kasowym lub pocztowym, — albo skoro udowodni przedłożeniem rozprządzenia właściwej władzy, że zaległość została umorzona, odroczona lub rozłożona na ratalne spłaty.

§ 19.

Zajęcie ma być dokonane w takim rozmiarze, jaki jest potrzebny do pokrycia zaległości wraz z karami i odsetkami za zwłokę oraz z kosztami egzekucyjnemi.

Zajęcie ma być zaniechane, skoro niema widoków, że gotówka uzyskana ze sprzedaży zając się mających przedmiotów pokryje koszty egzekucyjne.

§ 20.

Przez majątek ruchomy podlegający zajęciu rozumieć należy rzeczy fizyczne, które nie stanowią na zasadzie przepisów obowiązującego prawa cywilnego nieruchomości z natury swej lub z przeznaczenia swego, a które są własnością dłużnika i znajdują się w jego przechowaniu i posiadaniu, lub które wprawdzie są w posiadaniu lub przechowaniu innej osoby, jednak są własnością dłużnika.

Uwaga: Pojęcie rzeczy ruchomych i nieruchomych określają: § 293 i nast. austr. Kod. Cyw. art. 527 i nast. Kod. Cyw. Król. Kongr., art. 383 i nast. rosyj. prawa cyw. Cz. I T. X Zb. Praw, § 90 i nast. niem. Kod. Cyw.

§ 21.

Nie wolno zajmować ruchomości, które z mocy postanowień ustawowych wyłączone są z pod egzekucji.

Wykaz tych przedmiotów uwidoczniony jest w załączniku do niniejszego §-u.

§ 22.

Egzekucję przeciw opieszałym płatnikom należy przeprowadzić w ten sposób, aby zabezpieczyć interesy Skarbu Państwa, a z drugiej strony uniknąć narażenia egzystencji gospodarczej płatników.

W tym celu należy zająć najpierw znajdującą się u płatnika gotówkę, kosztowności klejnoty, papiery wartościowe i wogóle cenniejsze przedmioty, które łatwo dadzą się przenieść, a rzeczy zbytkowne przed potrzebnemi. Gdyby takich przedmiotów nie znaleziono, należy zająć inne ruchomości należące do płatnika.

Urządzenie domowe a w szczególności meble należy tylko wówczas zajmować, gdy dłużnik niema innego majątku ruchomego, którego zajęcie zabezpieczałoby dostatecznie pretensje Skarbu.

§ 23.

Przy skierowaniu egzekucji na ruchomości, wchodzące w skład gospodarstwa zarobkowego płatnika, należy przestrzegać następujących prawideł:

a) inwentarz żywy i martwy, służący do prowadzenia gospodarstwa rolnego, może ulegać zajęciu tylko w wypadkach, gdy płatnik posiada nadwyżkę inwentarza ponad ilość niezbędną do prowadzenia zwyczajnego gospodarstwa. W żadnym wypadku nie należy zajmować takiego inwentarza, bez którego prowadzenie zwyczajnego gospodarstwa rolnego byłoby niemożliwie, wyjąwszy, gdyby dłużnik wyraził pisemnie zgodę na zajęcie i sprzedaż tegoż.

b) zapasy zboża siana, słomy i innych ziemiopłodów, niezbędne dla najbliższych zasiewów i utrzymania ludzi roboczych oraz inwentarza roboczego w gospodarstwie rolnem nie ulegają zajęciu, wyjąwszy, gdy dłużnik wyraził pisemnie zgodę na zajęcie i sprzedaż takich zapasów.

Nie ulegają również zajęciu zapasy nawozów.

Ilość inwentarza martwego i żywego oraz zapasów, konieczną do prowadzenia gospodarstwa rolnego, ma w wypadkach wątpliwych ustalić organ egzekucyjny protokólarnie, po wysłuchaniu opinji fachowych rzeczoznawców-rolników, uwzględniając warunki gospodarcze objektu.

O ile chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe lub handlowe, ulegają zajęciu przedewszystkiem zapasy wytworów i towarów, a w braku tychże lub w razie niewystarczalności tychże na zabezpieczenie należności Skarbu, zająć należy inwentarz, jednakże z wyłączeniem urządzenia i przedmiotów, niezbędnie potrzebnych do prowadzenia przedsiębiorstwa.

§ 24.

Zajęcie towarów oddanych do transportu przedsiębiorstwom przewozowym (kolejowym, żeglugowym i inn.) należy przedsiębrać tylko wtedy, gdy skierowanie egzekucji na inny majątek dłużnika było bezskuteczne, lub gdy zebrane przez władzę egzekucyjną dane o majątku dłużnika wskazują, że bez zastosowania tego środka, ściągnięcie należności skarbowej byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione.

Organa egzekucyjne winny przestrzegać przytem, aby zajęcie przesyłek nie następowało podczas transportu, lecz było dokonywane przed wysłaniem ich przez stacje lub przed wydaniem ich odbiorcy po przybyciu przesyłek do stacji przeznaczenia.

Przedmioty ulegające zepsuciu lub tracące na wartości wskutek ich dłuższego przechowywania, albo przedmioty, których przechowywanie byłoby połączone z kosztami niewspółmiernie wysokiemi w stosunku do ich wartości, należy zajmować tylko w braku innych przedmiotów podlegających zajęciu.

§ 25.

Wszystkie protokóły zajęcia ruchomości, dokonanego przez organa skarbowe, a nie przez organa samorządowe, winny być stwierdzone własnorecznym podpisem Naczelnika Władzy egzekucyjnej na dowód, że sprawdził on i w razie potrzeby wyłączył ruchomości nie podlegające egzekucji.

§ 26.

Jeżeli ruchomości dłużnika zostały już zajęte sądownie lub administracyjnie na rzecz osób trzecich, winien organ egzekucyjny, nie przystępując do ich zajęcia uczynić o tem wzmiankę w protokóle swej czynności i zdać sprawę władzy egzekucyjnej.

W wypadku powyższym zająć należy tylko te przedmioty, które jeszcze nie zostały zajęte.

§ 27.

Jeżeli przy zajęciu ktokolwiek zarzuca, iż trzecie osoby mają pretensje do przedmiotów, które organ egzekucyjny ma zamiar zająć, a niema innych przedmiotów podlegających zajęciu, winien organ egzekucyjny przeprowadzić zajęcie, lecz zarazem w protokóle zajęcia zanotować na podstawie natychmiast wdrożonych dochodzeń, następujące okoliczności:

a) co do których przedmiotów i na czyją rzecz (imię i nazwisko, oraz miejsce zamieszkania) zgłoszono pretensje o wyłączenie;

b) jakie dowody (świadkowie dokumenty itp.) żądający wyłączenia ofiarować może w celu wykazania swych pretensji.

Zarazem organ egzekucyjny oznajmić ma dłużnikowi i żądającemu wyłączenia względnie tej osobie, która w imieniu uprawnionego podniosła to żądanie, że względem przedmiotów, których wyłączenia żądano, tak długo nie będą prowadzone dalsze kroki egzekucyjne, aż władza egzekucyjna orzeknie o tem roszczeniu.

Protokóły zajęcia spisane starannie z uwzględnieniem powyższych postanowień, należy natychmiast przedkładać administracyjnej władzy egzekucyjnej.

Władza egzekucyjna wdrożyć ma bezzwłocznie dalsze dochodzenia, zmierzające do zupełnego wyjaśnienia stanu sprawy (żądanie dokumentów dowodowych i przesłuchanie świadków), i jeżeli żądający wyłączenia wykazać słuszność swych roszczeń za pomocą świadków lub dokumentów, ma władza egzekucyjna natychmiast zarządzić wyłączenie z pod egzekucji dotyczących przedmiotów i o tem bezzwłocznie zawiadomić dłużnika oraz osobę żądającą wyłączenia.

Na skargę o wyłączenie, którą zgłoszono już po zajęciu, ma władza egzekucyjna w każdym wypadku natychmiast zarządzić wstrzymanie postępowania egzekucyjnego aż do zbadania stanu sprawy.

Jeżeli żądający wyłączenia, nie podniósłszy poprzednio swych roszczeń w drodze pozasądowej, lub nie wyczekując orzeczenia władzy egzekucyjnej wniesie skargę do Sądu, należy egzekucję wstrzymać oraz niezwłocznie i bezpośrednio zakomunikować o tem właściwemu oddziałowi Prokuratorji Generalnej przy dołączeniu aktów sprawy.

§ 28.

Równocześnie z zajęciem należy dokonać opisania i oszacowania wartości zajętych przedmiotów i uwidocznić to w protokóle zajęcia.

Każda rzecz zajęta winna być opisana według jej nazwy, rodzaju i znamion odróżniających ją od innych rzeczy tego samego rodzaju a w miarę potrzeby według wagi i miary, zaś kruszcze i metale szlachetne według próby.

Skrobania w protokóle zajęcia są niedopuszczalne. — winien on być sporządzony czytelnie, bez poprawek i przekreśleń. Dłużnik i osoby biorące udział w egzekucji mogą czynić organowi egzekucyjnemu uwagi i proponować zmiany w opisaniu. O ile nie zostaną uwzględnione, winien organ egzekucyjny zanotować w protokóle zajęcia przyczyny nieuwzględnienia zaproponowanych zmian.

Wartość każdego zajętego przedmiotu określi organ egzekucyjny, po wysłuchaniu dłużnika.

W razie sporu co do wartości przedmiotu, należy na żądanie dłużnika i na jego koszt powołać do oszacowania znawców.

Organ egzekucyjny ma przestrzegać, by oszacowania nie dokonywano niewspółmiernie nisko w stosunku do rzeczywistej wartości zajętego przedmiotu.

§ 29.

Zajęte przedmioty po umieszczeniu na nich znaku urzędowego zajęcia w sposób nieszkodliwy, oraz po ostrzeżeniu dłużnika co do skutków karnych, jakie pociąga za sobą usunięcie lub zamiana zajętych przedmiotów, — należy z reguły pozostawić pod jego dozorem lub dozorem zaufania godnej trzeciej osoby, która wyznaczy organ egzekucyjny.

Przyjęcie pod dozór winno być stwierdzone przez dozorcę podpisem w protokóle zajęcia.

Organ egzekucyjny ma poinformować dozorcę, że nie wolno mu używać rzeczy zajętych, ani ich komu innemu powierzać, lecz że jest obowiązany osobiście mieć nad niemi należytą pieczę.

O ile dozór pociąga za sobą koszty, mają one być pokryte z ceny uzyskanej ze sprzedaży zajętych ruchomości, a jeżeli licytacja nie dojdzie do skutku, pokryć koszty winien bezpośrednio dłużnik.

§ 30.

Zajęte ruchomości należy niezwłocznie przenieść na skład:

a) gdy płatnik nie daje rękojmi sumiennego przechowania zajętych ruchomości.

b) gdy według sprawdzonych informacji, posiadanych przez władzę egzekucyjną, płatnik rozporządza dostatecznemi środkami, lecz uchyla się złośliwie od obowiązku podatkowego,

c) gdy oddanie ruchomości pod nadzór innych osób nie może być dokonane z braku zaufania do nich,

d) gdy nikt dozoru przyjąć nie chce, wreszcie,

e) gdy zachodzi uzasadniona obawa bojkotu akcji egzekucyjnej w miejscu dokonanego zajęcia.

Unikać należy w miarę możności przenoszenia na skład urządzenia domowego.

W innych wypadkach między dniem zajęcia a dniem ewentualnego przeniesienia ruchomości na skład, ma być zasadniczo zachowany termin trzydniowy.

§ 31.

Protokół zajęcia poza opisaniem i oszacowaniem zajętych przedmiotów (§ 28 inst.) powinien zawierać:

1) dokładne oznaczenie czasu i miejsca sporządzenia,

2) wyszczególnienie tytułu egzekucyjnego,

3) imiona i nazwiska osób, które uczestniczyły w czynności egzekucyjnej z zaznaczeniem, czy zajęcia dokonano w obecności dłużnika, czy też w jego nieobecności, a także w obecności jakich świadków wzgl. rzeczoznawców.

4) podpisy osób biorących udział w egzekucji z nadmienieniem, że protokół podpisany został po odczytaniu go obecnym.

6) podpis osoby, której oddano zajęte przedmioty pod dozór.

Jeżeli nie uczyniono zadość jednemu z powyższych warunków, należy w protokóle podać przyczyny.

§ 32.

Organ egzekucyjny po dokonaniu zajęcia i oszacowaniu oznaczy termin sprzedaży zajętych ruchomości, czas i miejsce dokonać się mającej licytacji, przyczem ma mieć na względzie najkorzystniejsze dla dłużnika warunki.

§ 33.

Termin sprzedaży zajętych ruchomości nie może być wcześniej wyznaczony jak po upływie trzech tygodni od dnia ich zajęcia.

Termin sprzedaży należy ogłosić publicznie najmniej na 7 dni przed terminem licytacji. Ogłoszenia o licytacji winny być bezwarunkowo umieszczone na zewnątrz lokalu, w którym odbyć się ma licytacja, we właściwym Urzędzie gminnym (Magistracie) i w lokalu władzy egzekucyjnej.

Rzeczy ulegające szybkiemu zepsuciu lub takie, których przechowanie przez czas dłuższy pociąga za sobą znaczne i niewspółmierne do ich wartości koszty, lub gdy dłużnik wyrazi na to swą zgodę, mogą być sprzedane w krótszym niż trzechtygodniowy terminie.

§ 34.

Sprzedaż przedmiotów zajętych u rolników nie może mieć miejsca podczas siewów zwyczajnych na wiosnę i w jesieni, za każdym razem przez 2 tygodnie i podczas żniw przez cztery tygodnie. — Czas siewów i żniw przyjąć należy według stosunków miejscowych.

§ 35.

Licytacja odbywa się w obecności przedstawiciela policji miejscowej lub zarządu gminnego w dniach powszednich i w miejscu, gdzie się znajdują zajęte ruchomości.

§ 36.

Licytacji należy zaniechać, skoro dłużnik lub kto inny za niego złoży całą należność wraz z karami, odsetkami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi. Należy ją wstrzymać, gdy dłużnik wykaże się urzędowym aktem udzielenia odroczenia lub rozłożenia na raty zaległej kwoty.

§ 37.

Licytacja uważaną jest za niedoszłą do skutku:

1) gdy do licytacji stanęła tylko jedna osoba kupująca,

2) jeżeli nikt z obecnych nie poda ceny wyższej ponad oszacowanie.

W powyższych wypadkach — wyznacza się ponowny termin licytacyjny, przyczem stosować się należy do przepisów obowiązujących dla wyznaczenia pierwszego terminu.

Gdy mają być sprzedane rzeczy ulegające szybkiemu zepsuciu, licytacja w dalszym ciągu trwać może i w dniach następnych.

§ 38.

Licytację przeprowadza i kieruje nią organ egzekucyjny.

Przed rozpoczęciem licytacji ma on sprawdzić, czy ilość, jakość i rodzaj przedmiotów wystawionych na sprzedaż, zgodne są z protokółem zajęcia i opisania, — oraz czy ogłoszenia, o których jest mowa w § 33 nin. instr., zostały prawidłowo podane do publicznej wiadomości.

§ 39.

Organ egzekucyjny ma oświadczyć obecnym, że ruchomości sprzedane będą tylko za gotówkę najwyżej dającemu, z obowiązkiem natychmiastowego ich zabrania.

Porządek, w jakim pojedyńcze przedmioty będą sprzedawane, oznaczy organ egzekucyjny, przyczem może uwzględnić życzenie dłużnika.

Zajęte przedmioty należy wywoływać pojedyńczo albo partjami, jeżeli są sprzedawane większe ilości tego samego rodzaju przedmiotów.

§ 40.

Organ egzekucyjny wywołuje przy każdym przedmiocie cenę szacunkową tegoż.

Nie wolno uwzględniać na pierwszej licytacji ofert na kwoty niższe od ceny oszacowania. Jeżeli nikt z obecnych nie zaofiaruje ceny wyższej, należy wyznaczyć nowy termin licytacyjny.

W drugim terminie licytacyjnym rozpoczyna się licytacją od ceny zaofiarowanej, przyczem zajęte przedmioty mogą być sprzedane poniżej ceny oszacowania; jednak przedmioty ze złota i srebra nie mogą być sprzedawane za cenę niższą od wartości kruszczu.

§ 41.

Licytację należy tak długo prowadzić, dopóki licytanci zgłaszają wyższe jeden od drugiego oferty.

Przybycie ceny kupna na rzecz najwyżej dającego następuje wówczas, skoro mimo trzykrotnego wezwania, żaden z licytantów nie zgłasza wyżej oferty.

Jeżeli nabywca nie składa aż do zamknięcia licytacji ceny kupna, należy na tej samej licytacji ponownie wywołać te same przedmioty, jednak ten, kto poprzednio podał najwyższą fertę lecz ceny przybycia nie złożył, jest od ponownej licytacji wyłączony.

§ 42.

Licytację co do danego dłużnika zamyka się, skoro uzyskana kwota wystarcza na zaspokojenie pretensji skarbowych i pokrycie kosztów egzekucyjnych.

Zamknięcie licytacji ogłosza organ egzekucyjny.

Jeżeli kwota uzyskana z licytacji części zajętych przedmiotów pokryła należność przypadającą od dłużnika, należy niesprzedane rzeczy wydać dłużnikowi.

§ 43.

Z przeprowadzonej licytacji ma organ egzekucyjny sporządzić protokół, który winien zawierać:

1) miejsce i nazwisko oraz charakter służbowy organu egzekucyjnego, imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania rzeczoznawców, jeżeli byli do licytacji powołani;

2) miejsce i czas odbytej licytacji;

3) czas rozpoczęcia przetargu i zamknięcia licytacji;

4) wykaz przedmiotów wywołanych z podaniem pozycji protokółu ich zajęcia;

5) cenę wywołaną;

6) najwyższą uzyskaną ze sprzedaży kwotę;

7) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania nabywcy;

8) podpisy organu egzekucyjnego, organu policji, względnie zwierzchności gminnej, które brały udział w licytacji, tudzież nabywcy przedmiotu sprzedanego.

§ 44.

Oprócz postanowień zawartych w niniejszej instrukcji, należy stosować niewyczerpane przez nią postanowienia obowiązujących przepisów dzielnicowych, a w szczególności przepisy egzekucji majątku nieruchomego, wierzytelności i innych praw dłużnika zabezpieczonych hipotecznie, tudzież przepisy o przymusowej administracji majątku nieruchomego i o sekwestracji dochodów z tegoż (§ 16 p. 2 i 3 nin. instr.), a mianowicie:

a) na obszar b. Królestwa Kongresowego: przepisy egzekucji z nieruchomości i z jej dochodów, zamieszczone w decyzji Komisji Skarbu z 11, 23 maja 1839 r. (Zb. Przep. Adm. Wydz. Skarbu T. IV. wyd. z r. 1866 nr. 29) i w T. V. Zb. Praw ros. wyd. z r. 1893 art. 281 i nast. (tłumaczenie urzędowe Min. Sk. z 1918 r.)

b) na obszarze b. dzielnicy austriackiej, przepisy zamieszczone w dodatku do dziennika rozp. b. austr. Min. Sk. nr. 6 z 1899 r. i nr. 10 z r. 1910;

c) na obszarze b. dzielnicy pruskiej przepisy zamieszczone w rozporządzeniu b. ces. niem. z 15. 11. 1899 r. Zb. Pr. str. 545 i w rozp. wyk. z 28. 11. 1899 r.;

d) na obszarze b. cyw. Zarządu Ziem Wschodnich, przepisy, zamieszczone w rozporządzeniu Kom. Gen. z 8.3. 1920 (Dz. U. C. Z. Z. D. nr. 22 poz. 544)

§ 45.

O ile władze egzekucyjne nie są w możności ściągnąć należności skarbowej środkami określonemi w niniejszej instrukcji, obowiązane są zwrócić się z odpowiedniemi wnioskami do swych bezpośrednio przełożonych władz skarbowych II instancji.

Warszawa, dnia 17 maja 1926 r.

Minister Skarbu:
(—) G. Czechowicz.

Załącznik do § 2 instrukcji egzekucyjnej.

Wyłączone są z pod zajęcia:

I. Sumy złożone na książeczki oszczędnościowe P. K. O. do wysokości dwóch tysięcy pięciuset złotych.

§ 15 Rozp. Prez. Rzeczypospolitej z 27. 6. 1924 (Dz. U. R. P. nr. 55 poz. 545).

IV. Na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

Wyłączone są z pod egzekucji:

1) Ubranie, łóżka, pościel i bielizna, sprzęty domowe i kuchenne, w szczególności piec do gotowania i ogrzewania, o ile te przedmioty są niezbędne do użytku dłużnika lub do utrzymania odpowiedniego gospodarstwa domowego;

2) śrdki spożywcze, do ogrzewania i oświetlenia, potrzebne dłużnikowi, jego rodzinie i jego służbie na cztery tygodnie, albo gdy takich zapasów na dwa tygodnie niema, a dostarczenie ich na ten okres czasu nie jest zapewnione, i gotówka potrzebna na ich zakup;

3) jedna krowa dojna albo stosownie do wyboru dłużnika zamiast niej dwie kozy lub dwie owce wraz z zapasami żywności i ściółki dla tych zwierząt na cztery tygodnie, albo gdy takich zapasów na dwa tygodnie niema, gotówka potrzebna na ich zakup, o ile te zwierzęta są niezbędnie potrzebne do wyżywienia dłużnika, jego rodziny tudzież służby;

4) u osób prowadzących gospodarstwo rolne, — narzędzia i bydło potrzebne do prowadzenia gospodarstwa wraz z potrzebnym nawozem, tudzież płody gospodarstwa rolnego, o ile są potrze-

bne do dalszego prowadzenia gospodarstw do czasu, kiedy prawdopodobnie uzyska się takie same lub podobne płody;

5) u artystów, rzemieślników, robotników przemysłowych i innych osób, czerpiących zarobki z pracy ręcznej lub innych osobistych świadczeń, — przedmioty niezbędne do dalszego prowadzenia osobistego zatrudnienia zarobkowego;

6) u wdów i małoletnich spadkobierców osób pod L. 5 wymieninych, jeżeli prowadzą dalej interes zarobkowy przez zastępcę na swój rachunek, — przedmioty niezbędne do dalszego osobistego prowadzenia interesu przez zastępcę;

7) u oficerów marynarki, u urzędników, duchownych, nauczycieli w publicznych zakładach naukowych, adwokatów, notarjuszów, lekarzy i akuszerek, przedmioty potrzebne do wykonywania służby lub zawodu, oraz przyzwoitą odzież.

8) u oficerów, lekarzy wojskowych, oficerów marynarki urzędników, duchownych, lekarzy i nauczycieli w publicznych zakładach naukowych — gotówka, która równa się nie podlegającej zajęciu części dochodów służbowych lub emerytury za czas od dokonanego zajęcia do najbliższego terminu wypłaty poborów służbowych lub emerytur;

9) sprzęty, naczynia i towary, niezbędne do prowadzenia apteki;

10) książki przeznaczone do użytku dłużnika i jego rodzinie w kościele, w szkole lub w innym zakładzie naukowym, albo do nabożeństwa domowego;

11) książki używane przy prowadzeniu domu i zawodu, papiery familijne, tudzież obrączki ślubne, ordery i odznaki honorowe;

12) protezy, okulary i inne środki pomocnicze, konieczne z powodu ułomności cielesnej, o ile te przedmioty przeznaczone są do użytku dłużnika lub jego rodziny;

13) przedmioty, przeznaczone do bezpośredniego użytku na pochowanie ciała zmarłego.

§ 811 i 112 niem. ust. post. cyw.

Przedmiotów, które należą do zwykłych sprzętów, używanych w gospodarstwie domowem dłużnika, nie powinno się zajmować, jeżeli jest oczywiście widocznem, że z ich spieniężenia otrzyma się tylko taką cenę kupna, która nie stoi w żadnym stosunku do ich wartości.

§ 812 niem. ust. post. cyw.

Uwaga: Nie należy prowadzić egzekucji mobilarnej na częściach składowych gruntów i budowli, tudzież na ich przynależnościach.

Do istotnych części składowych gruntu należą rzeczy z ziemią ściśle złączone, w szczególności budowle oraz płody gruntu, dopóki z ziemią trwale są połączone.

Nasienie staje się istotną częścią składową gruntu z chwilą zasiania, a roślina z chwilą zasadzenia.

§ 94 prusk. Kod. cyw.

Do istotnych części składowych budowli należą rzeczy, które wstawiono celem jej wykonania.

Do części składowych gruntu nie należą takie rzeczy, które złączono z ziemią jedynie dla przemijającego celu. Rzeczy wstawione w budowlę jedynie dla przejściowego celu, nie należą do części składowych budowli.

§ 95 prusk. Kod. cyw.

Prawa, połączone z własnością gruntu uważa się za części składowe gruntu.

§ 96 prusk. Kod. cyw.

Przynależnością są rzeczy ruchome, które nie będąc częściami składowemi rzeczy głównej, mają według swego przeznaczenia służyć jej celowi gospodarczemu i pod względem umieszczenia pozostają do niej w stosunku, odpowiadającym temu przeznaczeniu.

§ 97 prusk. Kod. cyw.

Do służenia celowi gospodarczemu rzeczy głównej są przezanczone:

1) w budowli stale urządzonej dla przedsiębiorstwa przemysłowego, w szczególności we młynie, kuźni, browarze, fabryce — maszyny i inne sprzęty, przeznaczone do prowadzenia przedsiębiorstwa;

2) w majętności ziemskiej — sprzęty i bydło, przeznaczone do prowadzenia gospodarstwa, płody rolne, o ile są potrzebna do dalszego prowadzenia gospodarstwa aż do chwili, kiedy można się spodziewać otrzymania takich samych lub podobnych płodów, tudzież znajdujący się w majętności i na niej uzyskany zapas nawozu.

§ 98 prusk. Kod. cyw.

Ogłasza się.

Tczew, dnia 24 czerwca 1926 r.

7202-26 Wp. I. **Starosta.**

---

376)

Obwieszczenie.

Na majątkach pp. Czaplewskiego w Dalwinie, Knopha i Bieleckiego w Miłobądzu, wybuchła pryszczyca.

Tczew, dnia 16 czerwca 1926 r.

St. 6337-26 **Starosta.**

w z. **Dąbrowski,** Radca Wojewódzki.

---

377)

Obwieszczenie.

Na majątku w Zajączkowie i Redzimskiego w Szczerbięcinie wybuchła pryszczyca. Celem stłumienia zarazy utworzyłem:

A) obwód izolacyjny (ściślejszy) miejscowość: **Zajączkowo i Szczerbięcin**

B) obwód obserwacyjny (dalszy) miejscowości:

Tczew, dnia 18 czerwca 1926 r.

6507-26 St. **Starosta.**

---

378)

Obwieszczenie.

Landrat powiatu gdańskich nizin doniósł mi pismem z dnia 15. 6. 26 L. dz. L. A. 4183, że na majątku p. Halfter w Herrengrebin wybuchła pryszczyca.

Tczew, dnia 19 czerwca 1926 r.

St. 6480/26 **Starosta.**

379)

Obwieszczenie.

Starosta powiatu gniewskiego doniósł mi pismem z dnia 12. 6. 26 L. dz. 4277/26 St. II, że na majątku p. Jana Dirksena w Folw. Międzyłężu wybuchła pryszczyca.

Obwód izolacyjny — Folwark Międzyłęż.

Obwód obserwacyjny — Nowy Międzyłęż i W. Garc.

Tczew, dnia 19 czerwca 1926 r.

St. 6430-26. **Starosta.**

380)

Obwieszczenie.

Landrat powiatu gdańskich nizin doniósł mi pismem z dnia 18. 6. 26 L. dz. 4334/4330/4283/4260 L. A., że na majątkach pp. Stern w Güttland, Prohl w Sperlingsdorf i Hannemann i Assmann w Grebinerfeld wybuchła pryszczyca.

Tczew, dnia 21 czerwca 1926 r.

St. 6613/26. **Starosta.**

381)

Obwieszczenie.

Landrat powiatu gdańskich wyżyn doniósł mi, że pryszczyca na majątku p. Schrödera w Scharfenort wygasła. Patrz obwieszczenie moje z dnia 29. 5. 26 Oręd. Urzęd. str. 125.

Tczew, dnia 22 czerwca 1926 r.

St. 6509-26. **Starosta.**

Nakładem i czcionkami Drukarni i Księgarni Tow. z ogr. por. w Tczewie.
Odpowiedzialny redaktor Stanisław Grzonka, Sekr. Wp. w Tczewie.